

רע"פ 4959/23 - טעאן גו'מעה נגד היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה

בבית המשפט העליון
רע"פ 4959/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: טעאן גו'מעה

נגד

המשיבה: היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה

בקשה מטעם המבקש לביטול פסק הדין שניתן ביום
26.7.2023

בשם המבקש: עו"ד ג'יאט' נאסר

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דיני מיום 26.07.2023 (להלן: פסק הדין). לטענת המבקש, בעניינינו לא מתקיים איזה מהחריגים המאפשרים לבית המשפט העליון לדון בשופט יחיד; ועל כן, יש להורות על ביטול פסק הדין שניתן, לפי הטענה, בחוסר סמכות.
2. דין הבקשה להידחות.
3. הבקשה לרשות ערעור מושא פסק הדין נסובה על אודות החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה אשר דחה בקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה מכוח סעיף 254ט(א)(1) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק), בעניין צו הריסה מנהלי שכבר ניתן לגביו פסק דין סופי. הבקשה למתן רשות ערעור הוגשה אפוא בהתאם לסעיף 254ט(ט) לחוק, הקובע כי "החלטת בית המשפט בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף זה דינה כדין החלטה אחרת של בית משפט והיא ניתנת לערעור לפני בית משפט שלערעור אם ניתנה לכך רשות מאת שופט של בית המשפט שלערעור" (ההדגשה הוספה - ח' כ').
4. סעיף 26(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) קובע, כי המותב שידון בערעור על "החלטת בניינים" או על "החלטה אחרת" של בית משפט מחוזי הוא שופט אחד. מכאן, ברי כי בית

משפט זה מוסמך לדון בבקשה למתן רשות ערעור המוגשת מכוח סעיף 254ט(ט) לחוק, על החלטת בית המשפט המחוזי שבהתאם לחוק "דינה כדין החלטה אחרת של בית משפט", ואף לדון בערעור לגופו, בשופט אחד.

5. המבקש טוען כי סעיף 26(4) לחוק בתי המשפט אינו חל בעניינו. שכן לשיטתו, "אין מדובר בערעור על החלטת בינתיים [כך במקור - ח' כ'] של בית המשפט המחוזי, שהרי פסק-הדין של ביהמ"ש הוא פסק-דין סופי בבקשה שהוגשה בפניו והיא לא הייתה החלטת בינתיים אלא סיימה את הדיון בבקשת האורכה שהוגשה בפניו".

ברם, בניגוד לנטען, החלטת בית המשפט המחוזי בבקשה לעיכוב ביצוע אינה בגדר "פסק-דין סופי". שכן, פסק הדין הסופי בעניין צו ההריסה המנהלי שהוצא למבקש ניתן, כמפורט בפסק דיני מושא בקשה זו, ביום 03.10.2023, והפך זה מכבר לחלוט (כמפורט בפסקאות 3, 16 ו-17 לפסק דיני). ממילא, הכרעת בית המשפט המחוזי בבקשת המבקש לעיכוב ביצוע פסק הדין הסופי שניתן בעניינו, אינה בגדר "פסק דיין סופי", אלא היא מסווגת כ"החלטה אחרת"; כפי שאף מובהר 'ברחל בתך הקטנה' בסעיף 254ט(ט) לחוק. זוהי שורת הדין.

6. במאמר מוסגר יצוין, הרבה למעלה מן הצורך, כי אין דבר בניסיונו של המבקש להיתלות ברע"פ 4808/22 הוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל עליון נ' דרי (25.07.2023). שכן, פסק הדין שניתן באותו עניין על-ידי הרכב ניתן באופן זה בלי חובה לעשות כן לפי שורת הדין, שהרי מדובר היה ברשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי שנצטרך בשופט יחיד, בגדרו התקבל ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקרית שמונה בשופט יחיד; ומשכך, לא יכולה להיות מחלוקת כי בית משפט זה מוסמך היה ליתן את פסק דינו בשופט אחד - בהתאם לחלופה השנייה הקבועה בסעיף 26(4) לחוק בתי המשפט.

7. ומזווית אחרת. החלטת בית המשפט המחוזי בעניינו, בבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי שכבר ניתן לגביו פסק דיין סופי - אינה קובעת את ה'סעד' (בהשאלה מע"א 6058/93 מנדלבלית נ' מנדלבלית, פ"ד נא(4) 354, 364 (1997)); אלא אך מכריעה בשאלת 'הזמן' שבו יש לממש את צו ההריסה שכבר ניתן לגביו פסק דיין סופי. ממילא, מדובר ב"החלטה אחרת" הבאה בגדר סעיף 26(4) לחוק בתי המשפט (ראו גם: בג"ץ 5837/19 נאסר נ' בית המשפט העליון, פסקה 3 (12.03.2020)).

8. לא למותר לציין, כי גם כאשר מוגש ערעור בזכות על החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע פסק דיין פלילי 'רגיל', המותב הדן בערעור הוא שופט אחד, מכוח סעיף 26(4) לחוק בתי המשפט (וראו דברי השופט א' גרוניס בע"פ 11404/04 דוויקנ' מדינת ישראל, פ"דנט(4) 145, 150 (2005)). קל וחומר שכך הוא ביחס לבקשה לעיכוב ביצוע בעניינו, כאשר המחוקק קבע בפירוש, במסגרת סעיף 254ט(ט) לחוק, כי דינה של החלטה כאמור הוא "כדין החלטה אחרת" לעניין הצורך ברשות ערעור.

9. זאת ועוד. דיין הבקשה להידחות גם בשל התנהלותו הדיונית של המבקש וחוסר תום לבו. שכן, בדיון שהתקיים לפני - במהלכו הבהרתי לצדדים כי בכוונתי ליתן רשות ערעור, וכי פסק הדין יישלח אליהם בהקדם - המבקש לא העלה כל טענה, אף לא ברמז, באשר לסמכות בית משפט זה לדון בערעור בשופט אחד. למעשה, במהלך הדיון בא-כוח המבקש טען, בהרחבה, לגופם של דברים; ורק לאחר שניתן פסק הדין, ותוצאתו לא מצאה חן בעיני המבקש, החליט הלה להעלות טענה בדבר היעדר סמכות מותב זה ליתן את פסק הדין. התנהלות זו, כשלעצמה, יש בה כדי ליצור 'מניעות' החוסמת את המבקש מהעלאת טענותיו בסוגיה זו כעת (ראו: בר"מ 5919/22 איגוד ערים לסביבה נפת אשקלון נ' קו צינור אירופה אסיה בע"מ, פסקאות 7-13 (01.02.2023) וההפניות שם).

10. סוף דבר: בבקשה זו לא היה דבר, וטוב היה לה אלמלא הייתה מוגשת. הבקשה נדחית אפוא בזאת, וממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ב באב התשפ"ג (30.7.2023).

שׁוֹפֵט
